

عنوان مقاله:

سبک شناسی خطبه ۸۷ نهج البلاغه بر اساس رویکرد ساختارگرایی

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادب عربی، دوره 9، شماره 18 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

اشرف پرنوش - دانشجوی دانشگاه خوارزمی

حامد صدقی - عضو هیات علمی دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

نهج البلاغه بعد از قرآن کریم از ارزشمندترین متون دینی به شمار می آید و پژوهشگران سعی در بررسی آن از ابعاد مختلف علمی و ادبی نموده اند، زیرا این کتاب در بردارنده سخنان گرانبهای امام علی (ع) است که در اوج فصاحت و بلاغت قرار دارد و موضوعات مختلفی را در قالب بهترین الفاظ و به صورتی هنرمندانه بیان کرده است. خطبه ۸۷ نهج البلاغه یکی از زیباترین خطبه هایی است که از محبوب ترین بندگان خداوند و توصیف ویژگی های آنان سخن می گوید و وجه تمایز شان را با فاسقان و جاهلان بیان می دارد. در این مقاله سعی بر این است به شیوه توصیفی-تحلیلی واز منظر سبک شناسی ساختارگرا به بررسی خطبه ۸۷ نهج البلاغه در سطحهای فکری، آوایی، نحوی، بلاغی(دلالی) بپردازد و زیبایی های سبک امام (ع) را در بیان اندیشه هایش نشان دهد. یافته های پژوهش بیانگر این است که سطوح سه گانه آوایی، نحوی و بلاغی به صورتی منسجم و به هم پیوسته افکار و اندیشه های امام (ع) را بیان می کند و در راستای سطح فکری در حرکت هستند. سطح آوایی با موسیقی ای که به واسطه تکرار حروف و سجع و جناس ایجاد کرده است از یک سو سبب انتقال این مفاهیم شده است واز سوی دیگر سطح نحوی با جمله های خبریه و فزونی جمله فعلیه و تتابع اضافات و ادات همپایه ساز سبب بیان معنا و مقصود مورد نظر امام علی (ع) به مخاطب گردیده است؛ همچنین سطح بلاغی نیز با صنایع لفظی و بدیعی به زیباتر شدن کلام و درک معنای مورد نظر امام (ع) کمک کرده است و لفظ در خدمت معنای مورد ایشان قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

نهج البلاغه، خطبه ۸۷، سبک شناسی، ساختارگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1267066>

